

малко. До нейъ съдеше г-жа Обри отъ скърбъ съвѣтъ усьрижла и тѣломъ и духомъ, и още нѣкои други пріятелки и роднини съставяхъ онѣзи четъ на желѣніе. А когато ся нареждахмы наредъ отъ другѣтъ странъ на стаѣтъ, станъ едно разшавваніе на онѣзъ странъ, и ся чу искърцваніе на дѣскытъ; по тутакъ си тихѣ и настанъ мълчаніе вѣтрѣ въ онѣзи гробницѣ. По нѣкога само ся чуеше на одринѣтъ жаловито изохкваніе. което тутакъ си като вѣренъ отзывъ повтаряше г-жа Обри.

Най-подиръ отъ всинца ни дойде единъ момъкъ който бѣ останѣлъ вѣнъ отъ кѣщи за да испуши цигарѣтъ си, коѣто бѣше запалилъ още на гробищата почти. И като ся примѣкваше той тихомъ въ редътъ ни, г-жа Сенкастъ го съзрѣ и

— Ты ли си Артуре? попыта съ единъ гласъ слабъ, като едва чувствуемо дыханіе на тихъ вѣтрецъ.

— Ей, вуйне, отговори момъкътъ, като ся насочи испрѣдъ редътъ ни като прѣдстражъ.

— Свършили ся всичкото? попыта пакъ вдовицата съ единъ жаленъ и помайличавъ гласъ.

— Свърши ся, вуйне, отговори на кратко Артуръ.

И слѣдъ малко едно помѣлчаваніе г-жа Сенкастъ исчерпа изъ исчезающѣтъ си душѣ слѣдующытъ новы попытванія.

— Станѣли всичко добръ?